

Inleiding

Het leven is de moeite waard

Illustratie Ansje Visser

Als klein meisje wist ik al dat ik graag kinderen wilde. Dan is het natuurlijk, wanneer het moment daar is, de vraag of je kinderen mag krijgen. Ik had me een leven zonder kinderen niet kunnen voorstellen. Ik vind dat het een verdieping aan je leven geeft. Het voegt een nieuwe laag toe. De voorstelling die ik er vooraf van had, kwam niet in de buurt. Je leert vooral ook veel over jezelf. Het is confronterend, kinderen zijn je spiegel. Ze hebben het

beste en slechtste in me naar boven gebracht, zeg ik altijd. Het is zwaar geweest, maar ik had het moederschap absoluut niet willen missen.

Op mijn dertigste mocht ik voor het eerst moeder worden. Daar ging een heel traject aan vooraf, omdat zwanger worden niet vanzelfsprekend verliep voor ons. Ik ben onder andere behandeld met hormonen. Het grootste deel van mijn eerste zwangerschap heb ik op bed doorgebracht. Ik voelde me zwaarmoedig en ben vrijwel de hele zwangerschap misselijk geweest. We keken erg uit naar de komst van ons wondertje. Ik was goed voorbereid, had zwangerschapsyoga en haptonomie gedaan, had veel gelezen en het kamertje was ingericht. We waren er helemaal klaar voor.

De bevalling was een thuisbevalling, wat ik erg prettig vond. Wat me heel goed is bijgebleven, is dat ik tussen de laatste weeën, die dicht bij elkaar lagen, heel diep kon slapen. Dat duurde hooguit een minuut, maar toch sliep ik heel diep en zo verzamelde ik weer krachten voor de volgende wee. Dat vond ik een bijzondere ervaring. Je lichaam helpt je op allerlei manieren om dit bijzondere proces te doorlopen. Ik was blij dat ik mocht gaan persen toen ik voldoende ontsluiting had. Nu echt aan het werk. Dat voelde goed. Ik maakte gebruik van een baarkruk. Ik moest ingeknipt worden, omdat er meconium in het vruchtwater zat en de bevalling sneller moest verlopen. 'Nog een keer persen anders gaan we naar het ziekenhuis,' spoorde de vroedvrouw aan. Het lukte en onze zoon werd geboren. Een mooi mannetje met alles erop en eraan.

Ik ben moeder van twee zonen waarvan de oudste met diverse beperkingen. Wat is een beperking? Een beperking is iets dat ervoor zorgt dat er mogelijkheden begrensd worden. Hebben niet alle mensen zo hun beperkingen? Volgens de uitleg in het woordenboek zijn mensen met een beperking slechtziend, blind of doof, hebben psychische problemen of een lichamelijke of verstandelijke beperking.

Andere woorden die ook worden gebruikt in deze context zijn: gehandicapt, invalide, mindervalide, afwijking, defect, imperfectie, onvolkomenheid, onvolmaaktheid, tekortkoming, mankement, *mentally challenged*, *physically challenged*, *intellectual disability*, verstandelijke beperking, lichamelijke beperking, meervoudig gehandicapt en zorgintensief om er een paar te noemen. Vroeger zei men ook wel "een ongelukkig kindje". De woorden geven aan hoe wij aankijken tegen iemand met een beperking. We kijken naar wat niet kan. Maar vaak is het zo dat we niet beperkt

zijn, maar worden beperkt door de omgeving en de omstandigheden. Er zijn zoveel dingen die nog wel kunnen, heb ik geleerd. Dat is de belangrijkste les die ik heb geleerd als moeder van een kind met beperkingen: denken in mogelijkheden.

Onze held heeft diverse beperkingen: hij is spastisch (cerebrale parese) en gebruikt een handbewogen rolstoel, heeft een licht verstandelijke beperking en een vorm van autisme. Dat is een aardige rugzak voor een jongeman in dit leven. Hij ziet er goed uit en heeft een vlotte babbel waardoor hij ook vaak overschat wordt. Ik heb ervaren dat de beperkingen die je niet kunt zien, vaak het lastigste zijn. Hij geeft zijn leven op dit moment een tien! Maar dat is niet altijd zo geweest. Samen met hem hebben we hard gewerkt om te komen waar hij nu is. Wij hebben geprobeerd hem kansen te geven om zich te ontwikkelen en hij heeft die kansen gegrepen en zo langzaam grip gekregen op zijn leven. Tot zijn veertiende jaar was het leven moeilijk voor hem, maar ook voor ons. Zijn gedrag was problematisch, hij vond dat hij niets kon, kwam vaak in conflict met anderen en had een negatieve kijk op het leven. Voor ons ouders was dat ook zwaar. Zijn gedrag dreef ons en anderen vaak tot wanhoop en maakte ons verdrietig over zijn kansen voor de toekomst. Gooien, duwen, spugen, liegen, slaan, dingen pikken, seksueel grensoverschrijdend gedrag. Wij hadden niet verwacht dat hij zich later zo goed zou ontwikkelen.

Rond zijn veertiende gebeurden er veel dingen die hem zicht gaven op een waardevol leven met een beperking. Rond die tijd werd hij ook geopereerd aan zijn voeten. De botten in zijn voeten werden vastgezet, zodat hij iets meer stabiliteit kreeg bij het staan en lopen. Na een lange revalidatieperiode waarin hij veel positieve aandacht heeft gekregen, begon hij ook voor hemzelf kansen te zien in zijn leven met beperkingen. Door de operatie kon hij nu kleine stukjes lopen zonder pijn. Buitenshuis gebruikte hij een rolstoel en ook nu nog gebruikt hij een rolstoel. De orthopeed gaf aan dat kinderen na een grote operatie vaak een enorme emotionele groei doormaken, omdat ze ervaren dat ze deze moeilijke tijd hebben overwonnen. Daar groeien ze van. Een overwinning op jezelf.

In het kader van positieve ervaringen opdoen, mocht Omar voor zijn veertiende verjaardag een groot feest geven. Hij zag er flitsend uit in het trouwpak van zijn vader met een glitterzonnebril op en swingde erop los in zijn rolstoel. Omar het middelpunt van een bijzonder feest.